

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1163/2019
12.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић, Драгана Аћимовића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милије Анђелића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 29/19 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 131/19 од 18.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 29/19 од 05.03.2019. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 131/19 од 18.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 29/19 од 05.03.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези ст. 2. и 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору који му се рачуна од 19.12.2018. године па надаље.

На основу одредби члана 89а КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима ББ, ВВ и ГГ, на удаљености мањој од 100м, а са оштећеном ДД, на удаљености не мањој од 20м и одређено је да ће наведена мера трајати годину дана рачунајући од дана правоснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не рачуна у време трајања ове мере.

Наведеном пресудом на основу одредби члана 258. ЗКП оштећени ББ и ВВ су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу одредби члана 261. и 264. ЗКП, окривљени АА обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, на име одбране окривљеног од стране браниоца по службеној

дужности износ од 17.250,00 динара, и Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу износ од 25.331,71 динара у року од 60 дана од правоснажности пресуде под претњом извршења и одређено да ће се о висини осталих трошкова поступка одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 131/19 од 18.06.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА, па је пресуда Основног суда у Крагујевцу К 29/19 од 05.03.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милија Анђелић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеном изрекене ослобађајућу пресуду јер није доказано да је извршио дело које му је стављено на терет или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописано је да због повреда овог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП) учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости наводи да окривљени у конкретном случају није имао никакав умишљај да угрози сигурност оштећених и да ако су оштећени речи окривљеног протумачили као претњу, та претња није била озбиљна већ се радило о путативној тј. умишљеној и претпостављеној претњи од стране оштећених. Из наведеног произилази да наводи из оптужног предлога нису доказани, па је суд морао применити институт *in dubio pro* гео односно члан 16. ст. 4. и 5. ЗКП. Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи и да је окривљеном за кривично дело за које је оглашен кривим требало изрећи само условну осуду и да се његова ранија осуђиваност није могла узети као отежавајућа околност, а да мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном ДД на удаљености не мањој од 20м не може да се изврши јер су оштећена и окривљена комшије чије су куће удаљене 4м, што значи да окривљени годину дана по правноснажности пресуде не би могао да уђе у своју кућу у случају да оштећена буде у својој кући или поготову испред ње.

Како се дакле у поднетом захтеву браниоца окривљеног АА указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом прописан разлог због кога је окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење овог ванредног правног лека, Врховни касациони суд је поднети захтев оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић